

baner, som ere stegne og fremdeles paa Grund af Samfundets Vækst og Udvikling stige i Værdi, gaa fri for denne Skattepligt, er jeg enig med ham i, at det bør ske. En Forandring i den Retning vilde modvirke de store Jordprissvingninger og forhindre de mange uheldige Jordspekulationer.

Der kan herimod indvendes, at en saadan fremtidig Forøgelse ikke hjælper i Øjeblikket. Det er rigtigt, det kan den ikke, men skal det lykkes at naa Balance i Fremtiden, maa der i Tide søges efter nye Indtægter. Jeg tror, at det vil være rigtigt snarest muligt at forberede saadanne Indtægter, som ikke træde nogen Borgers Ret for nær.

Det vil neppe være heldigt at gaa til en Forhøjelse af Toldskatterne nu saa kort Tid efter, at Tolden er nedsat. Denne Nedsættelse mærkedes desværre ikke meget paa Varepriserne, hvorimod et Paalæg, en Forhøjelse sikkert vil mærkes og gaa ud over Forbrugerne. Det samme vil i nogen Maade blive Tilfældet med en Forhøjelse af Statsbanernes Befordringstakster. Hvis de rejsende Handelsfolk komme til at give mere for Rejsekortet eller Billetten eller i Fragt for Varerne, bliver det simpelthen lagt paa Vareprisen, og Forbrugerne ville altsaa komme til at betale største Delen af Takstforhøjelsen ved forhøjede Varepriser. Men da Skattebyrder, der saaledes fremkaldes ved Vareprisernes eller Taksternes Forhøjelse, ikke komme til at paahvile Samfundets Medlemmer i Forhold til deres Skatteevne, men mange af dem virke tungt i modsat Retning, er det ikke nogen heldig Beskatningsform. Især er den uretfærdig for Toldens Vedkommende, derimod kan det til en vis Grad forsvares, at Statsbanerne som Aktiv noget nær maa forrente sig. Men at der ad den Vej skulde kunne fremskaffes Midler til Dækning af store Dele af Statsregnskabets Underskud, er der vist neppe noget Haab om.

Der er saaledes efter min Mening ikke andet Raad end at ty til en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten, og det ser ud, som om der foreløbig vil være Brug for mindst en Fordobling af denne Skat. Det er efter min Mening den retfærdigste Maade at søge Dækning paa, thi foruden at en saadan Skat kommer til at paahvile Skatteyderne i Forhold til deres økonomiske Evne, rettes der ogsaa derved noget paa den Fejl, som muligvis blev begaaet ved Vedtagelsen af Lønningslovene. En Forhøjelse af Formue- og Indkomstskat har ogsaa det Fortrin, at den føles mere

af Befolkningen end Forbrugsskatterne, og ved det Modtryk, som derved øves, fremtvinges der større Sparsommelighed.

Paa Finanslovsforslaget under § 18, Nr. 23 findes der en Udgiftspost paa 14,500 Kr. til Mosesagens Fremme, hvilken Udgift, efter hvad jeg har hørt udtale af Moseindustriens Mænd, godt vilde kunne slettes, eftersom der ikke længere næres noget Ønske om, at disse Penge skulde ofres derpaa. En større Fabrikant har til mig udtalt, at der ikke længere er noget i dette Fag at udrette for den dertil oprettede Institution, der, saa vidt jeg ved, kaldes Moseindustriforeningen. Der er ikke noget at gøre ud over det, sagde han, som Fabrikanterne ad praktisk Vej selv ville kunne opnaa. Nyten deraf staaar ikke i Forhold til Statens Tilskud, i alt Fald vil det være tilstrækkeligt, naar de vedkommende have Hedeselskabet at henvende sig til. Jydsk Tørvefabrikantforening har ogsaa paa et Møde i Skive sidste Torsdag vedtaget en Udtalelse om, at Foreningen ikke har noget imod, at den nævnte Bevilling indtages, men at den derimod kunde ønske, at der blev bevilget et lille Beløb til Opfindelse og Fremstilling af praktiske Kakkelovne til Benyttelse af Tørv som Brændsel. Naar de jyske Tørvefabrikanter frivillig give Afkald paa denne Bevilling, synes jeg, der er god Grund til at foretage en saadan Beparelse. Jeg tillader mig derfor at henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa dette Forhold.

Samtidig vil jeg gerne henstille til den samme højtærede Ministers Overvejelse, om ikke en lille Tiende, som kaldes Fiske-tiende, kunde blive afløst ligesom andre Tiender her i Landet. Som bekendt blev det ved Tiendeloven af 15. Maj 1903 bestemt, at Tiender, der hvile paa fast Ejendom, skulde afløses og Staten til denne Afløsning skulde bidrage $\frac{7}{25}$ af Afløsningssummen, men man naaede alligevel ikke at faa al Tiende med til Afløsning efter denne Lov, maaske fordi man ikke den Gang var klar over, at der kunde være paalagt nogen Tiendebyrde, som ikke hvilede paa fast Ejendom, og altsaa ikke har vidst, at der enkelte Steder i Landet ogsaa paahvilede Fiskeriredskaber saadan Tiende. Da Afløsningen af denne Tiende ikke kan ske i Henhold til den nugældende Tiendelov, og da det vil være en stor Behagelighed saavel for Yder som for Nyder at faa den afløst, tillader jeg mig at anmode den højtærede Landbrugsminister om at tage sig af denne Sag.